

Ставри „отче наш“, ще ми исхабишъ впечатлението. Земи ти, Радке!

— Земи, Радке, ти добръ деклампрашъ! каза Огняновъ.
Дѣвойката зачете.

Стихотворението, както и прозата на брошурата, се отличаваха съ много воденъ патосъ, въсклицания и бездарность, но Радка го чете съ умѣние и чувство. Звънливиятъ ѝ трепеливъ гласъ придаваше на всѣки стихъ истиненъ животъ и сила.

Докторътъ гълташе всѣка дума и силно тропаше по пода. На най-интересното мѣсто врата се бутна безъ да се потропа и клисарската бабичка влѣзъ.

— Викате ли ме? попита тя.

Докторътъ ѝ изгледа свирѣпо, гласъ ѝ въ гърбътъ безъ да ѝ продума, ритъ вратата силно и ѝ заключи задъ нея. Бѣдната бабичка, която живѣяше отъ долу, слѣзъ попарена и заръча долу на дѣпата клисарски да мълчатъ, че даскалицата дава урокъ на даскаля и на доктора.

— Кой дяволъ иде пакъ, искрѣщъ докторътъ отчаянно. Чакай да го хвърлиж изъ прозореца! и той отвори вратата.

Влѣзе едно момиченце съ писмо въ ржката.

— Кому носишъ това? попита той грубо.

Момичето пристъпи къмъ Рада и ѝ подаде писмото.

Рада прѣгледа надписътъ, който ѝ бѣше непознатъ, позачудено отвори писмото и захванъ да чете.

Бойчо се бѣше сирѣлъ очуденъ и ѝ гледаше. Той забѣлжи, че румени петна заиграха по лицето ѝ и най-послѣ усмивка се изобрази по него.

— Какво е? попита Бойчо.

— Писмо, нà, чети!

Бойчо зе писмото.

То бѣше любовно писмо отъ Мердевенджиева.

Бойчо се иземъ яката.